leidis meest ennast wägga rahhul ollemast, ja iggakord kui tulli, näggi, parrago Jummal! kül suremat hädda, agga, kitus olgo Jummalale! ka täiemat kannatusse meelt; ja nenda, et mees isegi, kes teist olli tulnud tröstima, röömsama süddamega ja ennam kinnitud, ja nago sure häbbiga jälle koio pole läks. Ühhel öhtul ei annud südda ausa mehhele rahho, muud kui piddi minnema, wagga kannatajat waatma, et kül jo hilja olli. Läks, ja waikne assi olli haige toas, ja lamp olli kustumas. Ei pandud tähhelegi, kui tulli. Naene ja lapsed unnustasid omma enneſe waewa, ja nutsid agga issa wallo. Öppetaja astus wodi ette ja wata, mees olli istokil, müts käes, käed ristis, ja silm mis olli löppemas, olli taewa pool. Öppetaja küsſis, ja weel tundis, agga meel jo olli seggane. Jo märkus olli otsas, agga ikka weel wahtis taewa ja sirrutas kät senna. Jummal — armo — naesel — kedda mahhajättan — mo wäetimad lapsed — keik — kes mulle head teinud, mo waewas — sedda ja nisuggust weel kuuldi räkiwad. Seggast wisi pallus Jummalalt ka enneſele armo; siis räkis jälle monne sanna pöllo tööst; hüdis tüttart, ja pallus ta Jummalat keigest süddamest. Päwa tousstes leidis öppetaja naest üksi wodi pealt. Naene wahtis temma silmi, näitis pitka linna peale mis olli mahhapandud pärrando peale, ja mehhe surno kehha olli al. Läks — rahhoga maggama, — ütles kange kelega; näitis käega enneſe peale; siis jälle taewa pole, kui tahhaks üttelda: warsi jouan järrele. Ja nenda ka olli. Pääw läks loja, ja wiis waest last ollid ilma issata ja emmata. Mollemad maeti üht laſe mahha, ja pandi neid teine teiſe körwa.

Pea meles nende löppekorra, ja käi uskus nende järrele.

* *